

Het is 4 augustus 2018. We vieren de verjaardag van Riet die 85 wordt. We toosten op haar gezondheid en herinneren elkaar lachend aan de hoge leeftijd die haar vader bereikte: 97. Lang leve Riet!

Precies een week later ligt ze aan het infuus; een bloedtransfusie. En nog een week later hoort ze de oorzaak: een grote darmtumor, vergroeid, heel misschien operabel of anders chemo. Krachtig herpakt ze zich; geen gedoe. Leven en er het beste van maken!

Weer een week later een onvergetelijke dag met haar twee dochters in Noordwijk. Hier groeide ze op. Met een strandrolstoel de wind door de haren. Foto's, herinneringen maken! Er volgen vele kostbare familie -en vrienden- ontmoetingen. De kinderen doen wat ze kunnen, ook als ze steeds slechter ter been wordt en steeds minder kan.

Thuiszorg vliegt in. Maar toch lukt het niet meer en met pijn in haar hart maakt ze haar op één na laatste reis: naar het Hospice in Zutphen.

Daar arriveert ze op een zonnige zondag in oktober. De eerste middag zitten we buiten op het terras. Opnieuw heffen we het glas. Nu op een goede laatste periode waarvan we hopen dat ie lang mag zijn zonder al te veel pijn.

De eerste dagen is het wennen; wat doen we als kinderen nog wel en wat laten we aan de vrijwilligers en de verpleging over? Vol respect laten de medewerkers van het hospice de regie bij ons, om langzaam steeds meer over te nemen zodat wij kunnen doen wat het belangrijkste is: kind zijn, herinneringen maken én delen en ontzorgd worden in de zorgtaken. Een vast team van verpleegkundigen dat vol aandacht op haar let en waar nodig de heel betrokken dokter meteen kan raadplegen om beleid bij te stellen. Zelfs in het weekend! Dit geeft veel vertrouwen. Wat is ze hier in goede handen. Zelf ervaart ze het ook zo en kan na een kleine week al praten over "naar huis willen" als we haar ophalen voor een familiemiddagje thuis bij ons. Hospice Zutphen: haar laatste thuis!

Ondertussen horen we hoe fijn ze het heeft: "ik hou erg van draadjesvlees". De volgende dag krijgt ze draadjesvlees! "Welk toetje zou u willen"; IJs! Elke avond ijs, met elke avond dezelfde liefdevolle aandacht. Verpleegkundigen, vrijwilligers die langs wippen en een praatje maken. Dat vindt ze fijn.

Op een zondagmorgen, precies drie weken na haar komst, wordt ze niet meer wakker.

We worden gebeld. Die dag worden we respectvol met haar alleen gelaten; zo min mogelijk aanloop van de medewerkers; maar wél als we ze nodig hebben.

's Middags glijdt ze verder weg en halverwege de middag overlijdt Riet. Juist op het moment dat er een prachtige luchtballon met een rode harten laag over het hospice glijdt.

Harry, haar man die ze al 48 jaar moet missen; komt haar hoogstpersoonlijk halen!

Het is nu stil.

Wij zijn dankbaar. Dat haar laatste weken zo ontzettend fijn verlopen zijn.

Dat ze op weg naar haar laatste reis zo veel liefde, respect en aandacht heeft gekregen.

We hopen dat de Heavensride veel sponsorgeld oplevert en dat dit mooie hospice voor anderen ook in de toekomst zo veel kan blijven betekenen! En stiekem hopen we natuurlijk dat Riet een stukje meefietst...

Marijke den Braven